

Muolaalaisten Seuran puheenjohtaja Eija Järvinen muistojuhlan avajaispuhe 1.7.2018 Muolaan kirkon paikalla.

Hyvät muistojuhlavieraat,

Muolaalaisten seuran puolesta olen iloinen saadessani toivottaa teidät tervetulleiksi yhteiseen juhlaamme.

Krasnoselskojen aluehallinnon johdolta lämpimät terveiset ja onnen toivotukset juhlaamme.

Myös Karjalan Liiton puheenjohtaja, Pertti Hakanen, lähetti onnen ja menestyksen toivotukset juhlaamme.

Kokoonnumme tänään juhlaamme täällä meille rakkaalla paikalla nyt yhtäjaksoisesti 26. kerran.

v 1992 vietettiin 1. sankarivainajien muistojuhla ja muistomerkin paljastustilaisuus.

Sen mahdollisti valtioittemme välillä solmittu valtiosopimus, jonka perusteella tuli luvalliseksi hoitaa ja suojella sotilashautausmaita. Samaan aikaan samaa juhlaa vietettiin myös Kyyrölässä suomalaisella sankarihautausmaalla.

Hyvän yhteisymmärryksen ansioista olemme vuodesta 2000 voineet hoitaa myös tätä kirkkomaata.

Haluan lämpimästi kiittää kaikkia teitä, jotka teette täällä arvokasta työtä käymällä hoitamassa ja siivoamassa Muolaan entisiä kirkkomaita sekä eri tehtävissä näissä juhlissa toimivia. Teette arvokasta, sukupolvien mittaista työtä täällä talkoilla ja sydämellä.

Vilpitön kiitoksemme Krasnoselskojen johdolle ja asukkaille siitä, että olemme saaneet luvan täällä vuosi vuoden jälkeen kokoontua ja ahertaa meille rakkaissa askareissa.

Muolaan viimeinen kirkkoherra, Toivo Rapeli, kirjoitti kirjan Vaienneet temppelit luterilaisessa johdannossa: ” Muistan ehkä kautta elämäni erään kesäisen päivän toukokuussa 1942. Seisoin Muolaan kirkkomäellä ja katselin mietteissäni vaienneen temppelin raunioita.

Siinä oli edessäni sodan Golgata. Puut olivat rikkiammutut, hautausmaa oli kranaattien myllertämä, monta hautausmaata oli avoinna, ristit katkeilleet, kaikkialla hävityksen kauhistus.

Ennen niin uljas kivikirkko oli edessäni raunioituneena vain kolme töröttävää seinän jäännöstä kohosi ylöspäin kuin julistaen ihmisen pahuutta. Siinä oli sodan Golgata...

Katsoin uudelleen ties monennenko kerran lyhyen elokuvan Kirkkoja kannakselle, missä jatkosodan aikana kotiin palanneet muolaalaiset sankoin joukoin kokoontuivat kirkon raunioille kuulemaan Rapelin puhetta.

Tätä hetkeä olen miettinyt paljon.

Kirkko, kirkkomaata ja –puisto ovat aina suurten tunteiden ja ikimuistoisten tapahtumien paikka.

Olen yrittänyt mielessäni asettua heidän asemaansa, jotka tuon kokivat ja näkivät.
Ja mitä sitten mahtoikaan liikkua heidän mielessään, kun tuli aika, jolloin he tiesivät näkevänsä tämän paikan viimeistä kertaa.
Voimakkaita ikävän, katkeruuden ja lohduttomuuden tunteita, mutta myös uskoa ja toivoa huomiseen. Heidän katseensa oli eteenpäin.

Kun nyt kokoonnumme tänne muistamme monikerroksisen historiamme.

Tämä on meille pyhä paikka. Muistamme entisiä muolaalaisia, sen toiminnasta vastuussa olleita, esivanhempiamme, heidän uurastustaan ja uhrauksiaan. Olemme kiitollisia saamastamme henkisestä perinnöstä ja siitä, että näin voimme kertoa, me emme unohda.
Samoin toivomme hautarauhan säilyvän kaikkien tänne haudattujen leposijoilla.

Toinen ulottuvuus juhlastamme tavoitetaan sankarihaudalla.
Siinä hetkessä muistamme siellä ikiuntaan nukkuvia miehiä, jotka antoivat kalleimpansa, oman henkensä, puolustaessaan hätään joutunutta isänmaatamme.
Heidän viimeisen leposijansa äärellä hiljennymme muistamaan ja kunnioittamaan heitä – näin lyhennämme kunniavelkaamme.

Toivotan teille muistorikasta ja elämyksellistä juhlaa.
Taivaan Isä juhlamme siunatkoon.
Sydämellisesti tervetuloa!